

BARCELONA

OPINIÓ

La flama de l'Empordà

Josep M. Figueres*

Girona és petita, tot i que el meu fill de set anys diu que és molt gran, en relació amb els poblets, és clar. També delicada i bonica com deia el malaguanyat Jaume Ministral en una obra preciosa per rellegir de tant en tant. Com que és petita hi ha coincidències, com trobar-se l'alcalde al carrer i que t'orienti o anar-hi per assistir a un col·loqui i trobar-te amb l'expectació arreu que desperta la flama.

Que la flama arribés a l'Empordà el dia 13, un dissabte, i que tres o quatre mesos abans la Societat Catalana de Comunicació hagués programat la seva segona conferència per aquest dia no deixa de ser una casualitat bonica però tanmateix suggestiva. Al costat de les greus qüestions del patrimoni i altres d'història de la premsa s'hi incloïa, en un dens programa, una interessantíssima aportació d'Antoni Mercader sobre l'esdeveniment esportiu de l'arribada de la flama a Empúries i alhora un espectacle comunicacional, tot interrelacionant dades dels dos fets. No dubto que el nombre de *Treballs de Comunicació* que inclourà aquest treball serà consultat no només pels especialistes comunicacionals, sinó també per una altra tipologia d'estudiosos vinculats a l'esport i a la sociologia de masses.

Quan sortia de la llibreria Les Voltes havent comprat la premsa del matí i anava cap a la Mercè disposat a escoltar les aportacions dels estudiosos i en la comunicació vinculada amb la flama, rumiava la síntesi que em tocava fer sobre la conservació del patrimoni hemerogràfic i a la porta de l'Ajuntament trobo el batlle Nadal que surt, comentem breument el contingut del programa de la II conferència de la nostra societat, em diu que ens veurem a l'hora de dinar i m'adreça en la direcció correcta ja que anava cap a la Fontana d'Or i la Mercè era en direcció contrària.

L'acte acadèmic transcorregué amb la naturalitat i rigorositat característica d'aquests afers, però mentre en Mercader treia ja aparells complexos per projectar documentació que vinculava la tècnica i l'esport amb la comunicació i la dependència econòmica els gironins enfilaven cap a l'Escala per rebre la flama. Seixanta o setanta mil empordanesos, i barcelonins, que n'hi havia deu n'hi do, com comprovàvem en veure les matrícules, no es belluguen pas així com així, en bicicleta, a peu, en turisme o en barca, en autobusos, i en la majoria, catalans i castellans plegats, un denominador comú, els colors de la senyera com a benvinguda, els colors de la flama per a la flama.

La platja immensa acollia els visitants que amb banderes i un pèl d'emoció tranquil·lament i serenament contemplaven l'espectacle de les barques gronxant-se amb suavitat en una mar calmosa mentre del cel baixaven set humans amb ales de colors, amb els colors olímpics. Aplaudiments durant uns instants, arribada de barques, silenciosament també, música després, cançó i dansa però placidesa. Tot seguit el retorn amb embussos gegantins d'acord amb la densitat de vehicles presents.

A la ràdio els parlaments finals, que van semblar-me magnífics, breus i concisos, de tall noucentista, reclamaven del poble l'adhesió i l'esforç a una acollida i a uns Jocs perfectes, però a diferència de tantes vegades on els parlaments institucionals fan pena per la suma de tòpics i reiteracions anodines en aquesta avinentesa els textos foren senzillament perfectes, brevíssims i d'una prosa gens oficial, més propera a la d'un poeta que a la d'un buròcrata, penso que tots els discursos els feren escriptors o bé els càrrecs mirant el mar i girant la vista dos mil anys enrera: des de l'alcalde de l'Escala fins al president, passant pel batlle de Barcelona. la brevetat feia que es poguessin pair amb plaer, hi contribuïa la calma en la vocalització, l'entonació tranquil·la i pausada. Una bonica peça d'oratòria intranscendent però que aportava una vinculació amb l'hellenisme potser caracteritzat per l'harmonia i la densitat conceptual, claredat en les formes i reflexió profunda prèvia a l'esdeveniment. La mateixa calma del marc de pins, oliveres i xipresos que envoltaven la platja on una airosa noia duia el valor simbòlic de la vida representat en un foc portàtil no podia fer oblidar que les paraules adreçades a la col·lectivitat havien de tenir un alt valor simbòlic.

I el tingueren, era la mateixa calma i harmonia de l'endemà a la Rambla de Figueres o a la carretera de Roses, on també calmadament hom esperava el pas del foc per acaronar-lo amb la vista tot fent voleiar la mainada una senyera o algun espectador, un aplaudiment. La majoria de públic senzillament mirant, amb pau i harmonia a l'interior. La tramuntana silenciosa per fer trontollar o apagar una ferma i vigorosa flama. ■

**Josep M. Figueres és secretari de la Societat Catalana de Comunicació, historiador i professor a la UAB*